

Daniely 2006

aneb

...kdy ů se babí léto vydaří...

Daniely

8. - 10.9.

Ahoj. Tak jsme tady zase. Konečně po letní přestávce se pojedou na normální kolovou výpravu. Tentokrát se výprava jmenuje „Daniely“. Cílem je České středohoří a z pamětihodností hrad Hazmburk, nějaká kamenná Slunce a místní hospody.

Účast na výpravě ovšem není z nejhojnějších. Z naší početné skupiny jsem nakonec svou účast přislíbil pouze já a po dlouhé době absenci taky Michal. Tomáš nejdřív ne, potom jo a nakonec přeci jenom ne. J&J taky nemohly. Proč nejeli ostatní nevím. Nakonec, jejich škoda.

To, že pojedou Dig s Hankou považují přitom téměř za vesmírnou konstantu....

Sraz byl v 17.30 a jak to už tak bývá, zase jsme se trošku opozdili. Ne zase tak moc, odjžděli jsme už v 18:30.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	1574	0	0	21

Výjezdová trasa Sever nás opět vyvedla z Prahy až do Roztok. Nebýt zvýšeného pátečního provozu a idiota v Subaru u Stromovky ani by nebylo nic k zaznamenání. Ten zvýšený provoz například způsobil, že mi na křižovatce u Domu odborů ostatní ujeli a já jsem musel dlouhou dobu čekat než budu moci najet na Seiferetku. Podobně tak u Bulhara. Už už jsem ostatní dojížděl, když mě předjel zbohatlík v Peugeotu coupé a klidně si to zastavil uprostřed ulice, zřejmě abych podél kolony nemohl jet blíž ke světlům. Až u Florence jsem ostatní dojel. No a ten idiot v Subaru? Ten nás vlastně nijak neohrožoval ani neomezoval, jen to kousek před námi rozpálil až se za ním prášilo a potom okolo nás ještě asi dvakrát velmi rychle projel. Jaké bylo potom u tenisového klubu překvapení, když z něj kromě mladíka okolo dvaceti, vystoupil také asi padesátiletý chlap.

Naše cesta byla skutečně až do Roztok úplně normální. V Roztokách to už vypadalo, že pojedeme serpentínami nahoru do příkrého kopce, když jsme náhle uhnuli z hlavní doprava a podejetím dráhy se dostali až k řece. Michal jel vpředu, když tu náhle se vracel. Prý je cesta zavřená nebo co. Nevěděl jsem o co jde. Tam by měla být nějaká cesta? Vždyť je tady, za námi...

Na ní jsme také vzápětí najeli. Je to asfaltová silnička, dostatečně široká a hlavně prázdná, takže se jelo výborně. Dig s Michalem jeli vedle sebe vpředu, já jsem se zase bavil s Hankou. Cesta ubíhala bez problémů.

Přejeli jsme odbočku na Levý Hradec a dál jsem to už neznal. Cestou jsme potkali asi jenom dva cyklisty, když se náhle silnička mírně odkláněla od řeky a navíc nahoru. Dig ještě stihnul poznamenat že to jen takový malý vyhoup. Leč zjistil, že je prudší, než se na první pohled zdálo a že mu nestačí převody. Jako ostatně i mně. Nestihnul jsem dost rychle zařadit vhodnější převod a už jsem se zase bál o řetěz. Naštěstí to ale bylo skutečně krátké a už jsme zase frčeli dolů. K železničnímu přejezdu. Ano, samozřejmě zazávorovaného přejezdu. Nevím proč, ale cesta pokračovala za ním. A ještě větší záhadou mi je, proč si vlastně Dig vzpomněl na můj incident s vlakem z loňské „Jarčiny“ výpravy na Moravu. A hned o tom Michalovi vyprávěl. Koho to zajímá, ať si to najde v příslušných análech, já to psát nebudu, docela nerad na to vzpomínám...
Vkt.

Když ne ty, tak já. To bylo vloni, když jsme se vraceli z Moravy. Byli jsme dost unavení, úplně promočení, pořádně zmrzí a k tomu velmi nassss.... přístupem pracovníků ČD k přepravě nás do Prahy. A v tomto rozpoložení jsme se potřebovali přesunout z třetího nástupiště na první. Použili jsme přejezdy. Jako stádo jsme se vrhli přes koleje. Všichni. Kromě Viktora. Ten se kdoví proč zpozdil a tím to bylo. Zatímco my jsme relativně bezpečně dorazili na kýžené první nástupiště, Viktor se nalézal na posledním přejezdu ve stejném okamžiku, kdy se k němu velmi rychle přibližoval rychlík, kterým jsme měli odjet. A řeknu vám, pohled na Viktora na přejezdu na pozadí rychle se blížících předních světel lokomotivy nebyl příliš příjemný. Představa, že bych po jejich srážce musel na Viktorově kole zaleštit šrámy a vykolejenou lokomotivu nejen dostat zpět na koleje, ale také ji opravit, mě vyloženě deptala.

*A proč to vyprávím? Pro poučení. To zní: Ne vždy je vhodné se stranit kolektivu. (Pro méně chápavé – drž se stáda!)
Dig.*

Závory se zvedly, světýlka přestala blikat a my jsme pokračovali dál v jízdě. Cesta si to chvíli šinula příjemně dolů, po levé straně a po straně pravé se vynořila skoro až obludná stavba železniční stanice. Asi. Protože tady bylo zrovna údolí a koleje zřejmě nemůžou jen tak zbůhdarma na pár stovkách metrů klesnout a zase se zvednout možná tak o deset výškových

metrů, tak tam postavili betonové něco, co mi připomínalo spíš jadernou elektrárnu nebo ještě lépe sídlo nějaké vesmírné organizace z hodně špatného sci-fi filmu. No a pod tímhle „něčím“ jsme podjeli abychom dosáhli Úholiček. Bohužel je postavili v kopci. Nebyl však nijak závratný, takže jsme si s Hankou zase tolik kochání okolní krajinou neužili. Kromě toho byla už tma.

Z Úholiček, o kterých vím jenom díky mapě, jsme pokračovali do Velkých Přílep na hlavní silnici. Ano, na hlavní silnici. To jsem sice zjistil až tam, ale dalo se to předpokládat. Byla tma, koukal na nás téměř celý kotouč měsíce a před námi byla ještě dlouhá cesta. A protože jsme nikdo nechtěli jít spát zase někdy po půlnoci, byla hlavní silnice jediným rychlým řešením. Provoz na ní byl sice větší než na obyčejné okresce, ale stále to nebylo nijak hrozné. Za stálého šlapání, které jsme na můj nerealizovaný nápad měli pro větší efekt synchronizovat, systémem „pravá, levá, pravá, levá...“, jsme dojeli Kralup nad Vltavou. No, ve svaahu nad nimi jsme si díky osmiprocentnímu klesání příliš synchronizování neužili.

Do Velvar jsme pokračovali pro změnu zase po hlavní. Pravděpodobně to bude souviset s tím, že tam ani jiná možnost není. Tma už byla hustá jak šmír z našich řetězů a my jeli do kopce. Kolem nás občas projelo nějaké auto a dokonce i vlak. Viděl jsem v dálce před sebou dvojici předních světel a myslel si, že to je normální nákladák. Jenže jel nějak divně a pomalu. A snad dokonce i na naší straně silnice. Teprve blíž z té záhady vylezl obyčejný courák Vagonka Studénka jedoucí po kolejích těsně vedle silnice.

Oproti tradici jsme ve Velvarech tentokrát nestavili a liduprázdným náměstím, což tradice je, jsme jenom projeli.

No a tuhle cestu už vlastně známe... no jo, z předchozí jízdní akce. Tedy když nepočítám Expedici. „Letní“ se výprava jmenovala. Takže si to klidně přečtete tam. Jeli jsme stejně. Po cestě jsem si ještě všimnul, že měsíc tak svítil, že jsem měl docela ostrý stín.

Vkt.

Díky tomu měsíci jsem i něco málo na silnici viděl, páč s mým světlem bych nezasvítil ani v tunelu ☺.

Mch.

Za Velvarama doprava na okresku a po ní až do Straškova-Vodochod. Tam jsme ale minule nestavili, jen jsem se tam Jarce tenkrát pokoušel nepříliš úspěšně narovnat záda a místní na nás od hospody volali „Auf wiedersehen“. No a u téhle hospůdky jsme zastavili na malé rezavé občerstvení. Hanka si sice jako obvykle dala nějakou kolu, ale to se nepočítá. Ta rezavá voda byla z Ústí nad Labem, Zlatopramen. Podle reklamy o stupeň lepší. Podle mého názoru o stupeň horší... A připadalo mi že nejen o ten stupeň. Měl jsem pocit, že tomu chybělo daleko víc...

Už při příjezdu k hospodě nebylo zrovna vedro. Když jsem se ale šel podívat na kola a přitom zavolat domů, tak byla hnusná kosa. Nevím, kolik jsme si toho rezavého moku dali, ale víc než dvě malé, púllitrové skleničky to určitě nebylo. Ba ne, vím. Já jsem měl vlastně pouze jednu. A bez grogu. Hanka si kromě koly dala také čaj. Nějak se jí ale klepaly ruce, takže se ani nemohla trefit do pusy. Vypadalo to docela hrozivě, ale bylo to jenom zimnicí.

Už jsme ale chtěli jet dál. Tedy spíš už dojet ten kousek na nocležiště. Také jsme se chtěli všichni zase jednou vyspat, takže jsme rozhodli opustit lokál. Nejdřív já, protože jsem myslel, že půjdou i ostatní. Asi se jim ale nechtělo, a nějak se tam zdrželi. Což Michal, ten měl výmluvu. Šel si pro pivo do PET lahve. Ale ostatní? Snad jedině že by si Dig šel vyfotit mušle na pánských záchodech, které byly opatřené zeleným sítkem a bílou fotbalovou brankou. Jenom ten míč jim tam chyběl... Vkt.

Třeba se tam místní strefují vypěstovanými močovýmí kameny... Mch.

Když vyšli ven z hospody, padla na ně stejná zima, jako na mně. Bylo asi 12 °C. Ostatní se přioblékli, já jsem vydržel v kraťasech a dvou tričkách. Musím však přiznat, že to nebylo kvůli mé otužilosti, ale částečně z lenosti hrabat se v báglech a také z těžké z frajeřiny ☺ Vkt.

Můj starý, moudrý dědeček říkával, že: „Frajeřina zebe“. ☺ Dig.

Z hospody jsme se vydali k našemu oblíbenému nocležišti na úpatí hory Říp. Když jsme za měsíčního svitu dojeli k onomu památnému kopci a na polní cestu vedoucí ke spací louce, nějak jsme zjistili, že se nám nechce štrachat ještě do kopce. Takže jsme se uhníždili o kousek blíž silnici. Hned za prvními keři, které nás chránily před zvědavými pohledy z jedné strany. Z druhé nás bránila hora hnoje. Naštěstí se masa vzduchu kolem nás zvolna pohybovala severovýchodním směrem a očekávaný puch odnášela pryč od nás, tak jsme se klidně chystali ke spánku.

Dig s Hankou postavili kompletní doupě i s plachtou. Nám s Michalem se do toho vůbec nechtělo, takže jsme konstatovali, že pršet nebude a že jí teda nebudeme potřebovat. Důvodem byla ale kromě naší lenosti také skutečnost, že země byla nějaká tvrdá a kolíky do ní nešly ani za pomoci Digova kladiva zrovna lehce. Tak radši bez plachty...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Říp	45	1626	51,8	18	23-6

Ráno 9.9. sobota

Náš tip s deštěm nám vyšel. Skutečně nepršelo. Jenom spadlo trošku rosy a nic víc. Nasnídali jsme se a nic nevařili. Tedy alespoň já. Jestli si něco kuchtila Hanka tam u nich pod plachtou nevím. Několikrát nám nad hlavami prolétlo letadlo, v dálce se ozývaly traktory. Zkrátka idylka.

Sbalení bylo dílem jednoho, maximálně dvou okamžiků a tak jsme mohli vypadnout. Při odjíždění jsem si na cestě všimnul cyklistické rukavice. To je ale náhoda. Jel jsem ale dál. Asi o 50 metrů dál jsem narazil na další, tu samou. To jsem už ale věděl, že to není náhoda, že se jich patrně Michal

chtěl nenápadně zbavit. Tak to měl ale smůlu. Zastavil jsem, sebral tu druhou a vrátil se pro první. Když jsem se dostal na silnici, byli už ostatní daleko vpředu na kopci. Postupně jsem je dojel a snad, nebýt Michala, byl bych je i předjel.

Ocitli jsme se v Rovném, na jehož začátku nějaký domorodec opékal plno kuřat. Já jsem to tedy bohužel (naštěstí) neviděl, ale prý to byl zajímavý pohled. Rovné mi v té chvíli ještě nic neříkalo. To až o chvíli později, když jsme z něj už vyjžděli. Tu silnici jsem poznal. Tudy jsme jeli na Uzavírání cest 2004, mojí první výpravu s HT.

Tentokrát jsme jeli obráceně, tedy do Roudnice nad Labem. Od té doby se to tam trošičku změnilo. Například přibyl jeden kruhový objezd. Po krátké poradě Diga s Michalem nad trasou se jelo dál na nějaké Podluský, pak přes dálnici a hurá z mírného kopečku dolů. Divně bylo, že mi i v něm ostatní ujížděli. Přičítal jsem to ale svoji únavě, protože jsem jako obvykle podcenil mocný účinek ranního nasycení. Až na začátku Budyně nad Ohří jsem ostatní dojel. Díky tomu, že na mě čekali. Dig mě překvapil otázkou co mám s kolem. Do té doby mě totiž nenapadlo, že by s ním něco mohlo být. Jsem přeci ten technik. Podíval se na to a vida. Zadní kolo se nějak dostalo z vycentrovaného stavu do toho nevycentrovaného, takže jsem pořád brzdil. Kam se hrabou auta. Ty mají antiblok systém. Já jsem měl

bloksystem ☺. No, alespoň jsem měl alibi proč jsem byl tak pomalý.

Po opravě, která netrvala nijak dlouho, jsem se tedy už nemohl vymlouvat. Projeli jsme Budyní, přešli po mostě Ohří a už tam jsem zase získal zdržení, protože mě předjelo auto a hned v zápětí mě zablokovalo před mostem s jednosměrným provozem, zatímco ostatní už jeli po silnici na druhé straně mostu. Snad jsem je i nakonec dojel, ale stálo mě to dost z mých nevelkých sil. Po cestě jsme mijeli mnoho silničářských kuželů. Zrovna tu totiž místní gigaspřejeři kreslili nové čáry. Za obcí Zabovřesky jsme potkali vozítko, kterým to stríkali.

Další šlapání nás zavezlo do Libochovic. Tam jsem už zase cítil jisté známky únavy a když jsem viděl kopec na kterém leží zřícenina hradu Hazmburku, byl jsem přesvědčen, že tam nepojedu. Kopec na konci

Libochovic mi dal docela zabrat a tak jsem přivítal ojedinelou orientační zmatenost Diga, která nás zavedla do slepé uličky k nějakému podniku.

Tam jsme se uhnízdili a já mohl do sebe ládovat nějakou tu energii. Již při příjezdu jsem z rámové brašny vylovil Deli s příchutí Guayany, která se mi minule tak přičila v puse, že jsem se o ní musel rozdělit s holkama. Zajímavé je, že mi najednou docela chutnala. A Horalka taky. A druhá taky. Michal mezitím obíral stromy o jejich jablka a hrušky a my mu potom pomáhali s jejich konzumací. Byla docela dobrá. A hlavně se mi vrátila chybějící energie. Dig se zase našel a tak jsem mohl pokračovat dál.

Výjezd na prudký kopec Hazmburk se zříceninou stejnojmenného hradu začal, jak jinak, jízdou dolů. Nejdřív jsme si hezky museli sjet až na dno abychom si krásu šlapání do kopce mohli vychutnat naplno. Jeli jsme po polní cestě, nahoru potom podél sadu, bohužel už sklizeného.

Sice bych to stejně nejedl, ale pohled by to býval byl hezký. Přesto jsme se zastavili a během krátké přestávky zase načerpali síly. Už jsme toho za sebou měli dost, ale vypadalo to, že to největší stoupání nás ještě čeká...

Po krátké cestě mezi keři jsme se vynořili na cestě, po které se nahoru chodí asi normálně. Vypadalo to, že nebyla nijak zvlášť prudká, tak jsem nechápal, proč jsme se my škrábali do toho velkého kopce.

Moje radost ale netrvala dlouho, i tady se mi do cesty postavily nepříjemné stupně sklonu kopce navíc. A mimo to špatný povrch plný kamenů. Cestě, která při neopatrné jízdě znamenala konec jízdy. Zastavoval jsem proto každou chvíli.

A tak jsme zase stáli v jedné zatáčce kde začínaly serpentiny. Po regeneraci svalů jsme vyrazili dál. Nejdřív Michal, potom já, za mnou vyjela Hanka a myslel jsem si, že i Dig. Teprve po chvíli a asi tak po 50ti metrech jsem se ohlédl. A viděl jsem, že Dig se snaží zvedat sebe a kolo ze země. Než mi došlo že se něco stalo, tak už byl na nohou a velmi zvolna se pěšmo sunul dál. Trvalo mi ještě chvíli, než mi to cvaklo a došel jsem k němu. Dig se držel za ruku, protože ho zřejmě bolela. A viditelně nesimuloval. Vkt.

Jak již dříve poznamenal Viktor, kopec byl velmi příkrý a povrch cesty tvořily kusy skály v různém stádiu rozpadu. A jak jsem se rozjížděl, po jednom větším balvanu se mi smeklo zadní kolo, následně podhráblo při mém mohutném záběru na šterkové drti a pak to bylo tak rychlé, že jsem zaznamenal až konec. Ležel jsem na zemi, částečně přikryt svým železným miláčkem a z oblasti pravého zápěstí mě velmi otravovala prudká bolest. Život mě však naučil, že byť mě něco bolí tak, že hrozí nebezpečí toho upadnutí, nemám s tím ucuknout. A tak si tak ležím a pohledem zkoumám co se mi to děje za křivdu. Aha, vidím to. Mám v zápěstí zarytou výstražnou hlavičku na řídkách. Zároveň těmi samými řídkými mám to samé zápěstí přiražené ke kameni na cestě. Pomocí ostatních, fungujících, částí těla jsem se vyprostil a zvládnul postavit i kolo. Jsem prostě machr. Jedině já totiž umím tak báječně padat v nulových rychlostech.

Dig.

Zdravotnice Hanka vyndala obvaz a poškozené zápěstí mu tak zafixovala, že se po chvílce mohlo pokračovat dál. Nahoru. Diga jsem roztlačil, protože na nejlhčí převody svyřazenou rukou nebyl schopen se nahoru rozjet, a když byl v pohybu, šel jsem si ke své Kostece. Moc daleko jsem ale nedojel, protože mi v cestě stálo stoupání, které jsem už nezvládl a musel ty tři metry kolo vést. Za další zatáčkou nás kromě zajímavého

převýšení čekaly také kameny. Takže jsme kola opět tlačili. Ale to už bylo naposledy, protože jsme už byli u vstupu do hradu.

Tam jsme kola zaparkovali u zdi kulaté, nižší věže a šli obdivovat zručnost našich předků. Pravda, rejpal by mohl namítnout že zase tak zruční nebyli, když to je už zřícenina, ale obdiv si zaslouží už jen to, že takové množství kamene dostali do toho kopce. Z celého hradu zbylo jen pár zdí a právě dvě věže, z nichž ta horní, obdélníková je přístupná veřejnosti.

Z jejího vrcholu byl úchvatný pohled 360° do širokého okolí.

Dovolím si tvrdit, že se námaha výšlapu pro tenhle pohled určitě vyplatila. A to ještě nebylo úplně jasno.

Cesta dolů už nebyla tak namáhavá, ale zase se zapotily brzdy. A ruce z neustálého brždění. Také jsem pochopil, proč nás Diga nahoru hnal tou druhou cestou. Tahle by byla pro výstup horší.

S Michalem jsme dojeli se na parkoviště pod hradem, kde jsme počkali na ostatní. Hanku a Diga. Dál jsme potom pokračovali do Klapého, kde jsme se chtěli naobědvat. Chyba lávky. Jediná hospoda, umístěná v kulturním domě, byla zavřená. Kluci, kteří si před ní hráli s pistolemi a samopaly nám poradili, že výborná hospoda je v nedalekých Třebenicích. Jak to věděli nevím, 18 jim bude ještě za hezkou rádku let... ☺

Z další cesty si nějak mnoho nepamatuji, chuť na pivo mi zřejmě způsobila amnézii. Upominám si až na náměstí Třebenic, na kostel, na takový divný dům z ještě divnější zmršenou sedlovou střechou a zejména hospodu, ve které jsme strávili kousek odpoledne. Sedli jsme si vevnitř, hned u vchodu a objednali si pítí, tedy pivo.

Jenže to mi nějak nešlo. Co nešlo. Nechutnalo! Měl jsem pocit, jako bych cítil močůvku. Fuj. Diga s Michalem ale tyto pocity neměli, takže jsem měl asi chutiny (pro nezalého lékařské terminologie - chuťová verze známějších vidin). Zřejmě pivní šmejd. První pivo jsem ani nedopil. Druhé bylo už lepší, ale pachůť jsem přesto cítil.

Mezitím přinesli jídlo, které žádnou pachůť nemělo a bylo dobré. A ještě jsme mohli sledovat v televizi kvalifikaci na další závod F1.

Po obědě jsme jeli dál. Což asi není zase tak překvapující. Vyjeli jsme z Třebenic a napojili se na silnici č. 15. Do cesty se nám hned postavil kopec. Naštěstí nebyl moc velký, takže i s ztěžklýma nohama po obědě to vyjet šlo.

A šlapali jsme a šlapali, a za neustálého dráždění pedálů jsme projeli nějaké Podsedice, až jsme došlapali na křižovatku. Na ní jsme zahnuli doleva a sjeli tak z hlavní silnice. Bylo to příjemné, protože jsem hned v klesání nabral rychlost bezmála 50 km/h a blížil se tak k zákonem danému rychlostnímu limitu. Vjeli jsme totiž zrovna do další obce. Nijak nás ale tuším nezaujala, protože jsme bez zastavení profrčeli skrz a jeli na jih, směrem ku Praze. Jak jsem si alespoň trochu naivně myslel.

Projeli jsme podjezd pod železnici, přešli křižovatku a po chvíli byli v nějakých Košticích. Ty by nebyly nijak zvlášť zajímavé, kdybychom v nich nezahnuli doprava, zpátky na sever. Co to je? Nějaký omyl? Víím, Dig nám sliboval nějaké kamenné slunce, nevím ani co to je. Ale copak se tam musí jet zase zpátky?

Jeli jsme po hlavní silnici, občas kolem nás projelo nějaké auto a my si užívali pomalé jízdy do mírného kopce. I tentokrát jsme podjížděli vedení 400 kV, stejně, které jsme už museli dnes podjíždět několikrát. Jen tak pro informaci. Je to vedení mezi rozvodnou Výškov u elektrárny Počerady a rozvodnou Babylon u České Lípy.

Zastavili jsme na vrcholu kopce na silničním odpočívadle s hezkým a příjemným zátiším odpadkových pytlů.

Protože jsme stáli na vrcholu kopce, tak nás vzápětí čekal, logicky, příjemný sjezd. Už jsem jel docela rychle, když Michal, jedoucí první, zahnul na křižovatce doprava. Sice jsem z toho neměl radost, ale co naplat, zahnout jsem musel, když jsme měli jet tam...

Michal jel vesele dál, já jsem také zahnul a byl jsem zvědav, co mě čeká. Jaké však bylo moje překvapení, když ani Dig nevěděl, kam jedeme a také se na to Michala hned zeptal. Michal taky nevěděl. Aha. Takže jsem z toho kopečka brzdil úplně zbytečně a teď mě navíc čekala jízda zpátky na tu křižovatku a dokonce mírně nahoru. To jsem tedy měl radost.

Od křižovatky to už byl jen kousek, co by kamenem dohodil, k odbočce k tomu neznámému kamennému slunci. Ještě stále jsem nevěděl o co jde a proč sem vlastně jedeme. Až u nevelikého kopečku jsem pochopil. Je to takový zajímavý geologický útvar sopečného původu, který svým vzhledem připomíná právě Slunce.

Na místě jsme chvilku pobyli, udělali pár fotek, přečetli si na info tabuli vše co se o zdejší geologické raritě ví,

zmátli nějaké domorodce s pivem v ruce a zase jsme jeli pryč.

Další cesta byla až do Koštic (ta křižovatka) stejná. Jen co jsem se trošičku zdržel na křižovatce, už mi ostatní zase ujeli a já jsem je ne a ne dostihnout.

To sem i podařilo až před další vesnicí, nějakým Křesínem, kde jsme měli zahrnout doprava. Po krátké přestávce, při které jsme si ujasnili, že ta divná silnice za námi je skutečně ta, kam máme jet, jsme tak učinili.

Dál si už nic nepamatuji. Jen že jsme po chvíli najednou vjeli do lesa, kde nás kromě tmy čekalo také příjemné, desetiprocentní klesání, přejezd přes vyfrézovanou silnici a vzápětí, jak to už bohužel bývá zase stoupání. To už bylo šero i bez lesa,

takže v lese byla už skoro úplná tma; výstrahy nám vesele blikaly na všechny strany a občas jsme i blikli na projíždějící auta svými reflektory.

To jsme už byli v nějaké Peruci. Tam jsme na křižovatce měli možnost volby kam jet dál. Jeli jsme zase doprava. No ano, samozřejmě opět do kopce. Ve stoupání jsem ještě stihnul mystifikovat Hanku. To já umím ☺. Řekl jsem jí, že nás čeká ještě cesta do Velvar. Když o tom tak ale přemýšlím, tak si nejsem úplně jistý, jestli to byla z mé strany mystifikace. Ta by totiž vyžadovala to, že jsem věděl, že tomu tak není. No a tím jsem si sám úplně jistý nebyl...

Jeli jsme po hlavní. Tedy spíše po hlavníší okresce. Dopravní značky sice naznačovaly, že jedeme po hlavní, rozměry a stav vozovky tomu ale nenasvědčovaly.

No a za úplné tmy jsme vjeli do dalšího lidského sídla. Vrané se to jmenovalo. Tečka. Možná znáte nějaký jiný Vraný, ale ten je nad Vltavou, tohle je jinde. Za svitu reflektorů jsme sjeli z kopce, projeli ná-něčím (nevím, jestli

to bylo náměstí nebo náves) a za zatačkou jsme z obce zase vyjeli. Jen co se tak ale stalo, tak se ti vepředu, tedy Dig, zastavili a udělali obrat. Ještě jsem si myslel, že se něco stalo, že třeba něco ztratili. Ale když zajel na cestu vedoucí klesu, tak mi už bylo jasné, že se mu chce jít spát. Trošku mě znervózňovali psi, kteří u přilehlého stavení pořád štěkali, a nebyl jsem sám.

Vjeli jsme na něco jako louku, jenže tam byla vysoká tráva. Hanka šla na obhlídku doleva, Michal doprava. U Hanky to bylo prý lepší, tak jsme šli tam. D&H se usadili hned na kraji louky u stromů, já s Michalem jsme šli kousek dál, pod větve ořešáku. Jenže jsme zjistili, že to není obyčejná louka, protože tam jsou vysázené sazeničky borovic a dubů. Snad jsme cestou žádné nepoškodili.

Ležení jsme si pod stromem udělali schválně, aby se neopakovala minulá noc, kdy sice nepršelo, ale byli jsme mokří od rosy. Ležák jsme vyndali, ale spát se nám nechtělo, takže jsme si pořád povídali. Prý ale tak hlasitě, nepřiměřeně našemu postavení, že nás prý Dig okřikoval. Jenže okřikovat se musí nahlas, což Dig asi neudělal, protože jsme ho vůbec neslyšeli. Za chvíli za námi přišel, pod trapnou záminkou, že si chce povídat. Hanka nechal v doupěti vařit a za námi se šel bavit. Michal mu nabídl všelék becherovkového charakteru. Bavili jsme se a povídali, když se za námi najednou objevilo jasné žlutavé světlo. Počáteční pochyby o návštěvě mimozemské civilizace a blížkém setkání třetího druhu byly vystřídány obavami o náš nocleh.

Z mihotavého světla se za chvíli totiž vyklubal člověk. Alespoň tak vypadal. Dig s Michalem si ho nevšímali, do doby než nás oslovil. Kdo jsme a co tady děláme mu asi bylo jasné hned. Nebyl to majitel nemovitosti, na které se nacházíme, ale jeho soused. Pro mě, pro Pražáka ze sídlištního paneláku je to věc naprosto neuvěřitelná, skoro až jako z jiné planety ☺. Člověk se zajímá o blaho svého souseda. Sice se vyjádřil něco v tom smyslu, že by z toho asi soused neměl radost, ale zároveň jsme ho přesvědčili že pro malé stromečky nepředstavujeme žádnou hrozbu, takže nás s přáním dobré noci opustil.

A my jsme šli spát...

...do korun patnáct centimetrů vysokých stromů ☺.

Mch.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Vraný	48,5	1706	79,5	38912	4-23

Ráno 10.9. neděle

Vezmu to rychleji, protože toho zase tolik nebylo.

Ráno. Nad našimi hlavami se zelenaly listy ořešáku, občas okolo nás proletěla vos. Vysunul jsem se nahoru, protože jsme v noci sjížděli ve spacáku po karimatce dolů. Ustlali jsme si totiž chytře v kopci.

Probuzení bylo však příjemné. Když jsme vstali, tak se dokonce vysvětlil zvýšený letový provoz vos okolo nás. Spali jsme necelý metr od jejich podzemního hnízda, či alespoň od ústí jeho výletové šachty. Ale holky ani moc nezlobily, tak jsme je nechali. Sice jsme měli nápady, jak jim zpříjemnit ráno, ale žádný jsme nerealizovali. Jen jsem jim chvíli posílal svými hodinkami prasátka...

Po snídani jsme se sbalili (to je překvapení, co?), na Kostce jsem nechal trochu usušit spodek ležáku a už jsme mohli jet.

Na silnici jsme prvních pár metrů opakovali, včera jsme se totiž kousíček, asi 10 m, vraceli.

V kopci Dig zastavil a po konzultaci s Michalem se dohodli na mírné modifikaci plánované trasy, která nezvykle znamená zkrácení cesty! Všimavému čtenáři jistě neuniklo, že se stále podceňuje můj vrozený, mimořádně vyvinutý smysl pro orientaci, který dosud selhává jedině v metru při přestupování na Můstku. Již jsem o tom v nějaké zprávě psal. Nepamatuji si, že bych byl někdy přibrán do diskuze nad trasou. Pravda, možná vědí, že jsem flegmatik, takže bych jim s klidem všechno odkýval ☺.

Ona záhadná změna trasy spočívala v tom, že se úplně vyhneme Velvarům. Sice to znamená, že si nepotvrším svou teorii o tom, že tam věčně chcípnul pes, na druhou stranu si ale zkrátíme cestu domů.

No, dost bylo psaní o tak málo významné odbočce, jako je ta na Pálec. Cesta byla prosta zvláštních událostí, snad jen důchodkyně právě v té Páleci by při pohledu na mimozemšťany nemohly být překvapené víc než při pohledu na skupinu cyklistů, jedoucích poměrně vysokou rychlostí asi tak 40 km/h z kopce jejich nedělně poklidnou vsí. Za další vesnici na mírném kopečku mě čekalo překvapení. Zlonice. Nejdřív jsem to zase nepoznal, ale hospoda, kde jsme vlastně minule obědvali mi byla nějak povědomá. No a už notoricky známá křížovatka mě ujistila v tom, že jsem tady letos na kolech již potřetí.

Ze Zlonic jsme vyjžděli po stejné cestě, jakou jsme sem letos poprvé přijížděli. Tedy na Beřovice a Vítov, kde vletěla Michalovi při prudkém klesání k hlavní silnici pod tričko černožluté pruhovaná potvora a ukázala mu, že to je skutečně vosa...

Kousek po hlavní se udál bez potíží, tentokrát jsme nepotkali ono zvláštní vozítko Trabantu s trabantovým přívěsem, takže jsme v klidu po půl

kilometru uhnuli doprava na Žižice. Ty jsou v kopci, čehož jsem si minule moc nevšiml, protože jsme to jeli obráceně, směrem dolů. Nic to ale není proti kopci, který nás čekal ve Zvoleněvsi. Fuj. Nejmenší dvacetidvouzubý převodníkový kotouč si tady přišel na své. Nad vesnicí jsme si všimli místního zemědělce, zřejmě předsedy JZD, který se po kraji a zrovna okolo nás proháněl ve starém Mercedesu. Místní smetánka...

Někde tady Diga napadlo, že bychom mohli jet přes Okoř, kde bychom se mohli zastavit na oběd a podívat se na hrad. Energie docházela, ale před Třebusicemi (tam, kde minule Plašan neúspěšně zkusil jízdu poslepu) jsem se utrhl a asi dvě stě metrů jsem jel první. Po otočce doleva nás drze předjel elastický lehkooděvec na krosovém kole. Drzost. Pochopil jsem Dígův a za chvíli i Michalům úmysl se za něj pověsit. Sil jsem sice na stihání moc neměl, ale za tu srandu to stálo. Přidal jsem, chvíli mi to vydrželo, ale najednou mě předjela Hanka, já jsem jí pustil, ztratil jsem tempo a posléze i Michala a byl jsem v háji. Ještě jsem se je pokoušel dohnat, ale neměl jsem na to. Kluci toho ale už v Koleči nechali, vlastně ani nevím proč. Asi chudáka krosáka ztrhali.

Á Zákolany. Tady se kradou reflexní vesty, pozor na to... Projeli jsme jimi a před hospodou X jsme zastavili, abychom počkali na mě a na Hanku. No, tohle nebyl zrovna geniální češtinářský obrat, že? Očekávám bohatou diskuzi s návrhy jak to napsat lépe ☺.

Vkt.

No vidíš, a zrovna jak napotvoru ti to tam nechám ☺☺.

Dig.

Ze Zákolan jsme ovšem jeli jinudy než jsem čekal. Nutno podotknout, že jsem byl za to rád, protože do těch serpentín, vlastně jenom asi jedné nebo dvou, se mi moc nechtělo. Takhle, když jsme zahruli doprava na Kováry, to vypadlo, že se kopci vyhneme. Nevím čím to bylo, ale zase jsem byl nějak bez energie. Asi věk nebo co...

Jeli jsme podél Zákolanského potoka a za Kovárnami uhnuli na Libochovičky. To ještě šlo. V Libochovičkách nic zvláštního nebylo, jen na jejich konci potřeboval Michal udělat něco s kolem. Zlobil mu přesmykač, tak se v něm trochu pohrabal. Já jsem přestávky využil pro doplnění chybějící energie.

D&H jeli dál. Na vrcholu kopce už zřejmě nemohli, takže tam jen stáli a my jsme je v pohodě předjeli. Pravda, ve skutečnosti na nás čekali, ale co si fakta trochu nepoopravít...

Na Okoř jsme už trefili.

Věž vtípně posazenou do údolí, nelze z bezprostřední blízkosti přehlédnout. Z delší klidně, já jsem jí dlouho považoval za strom ☺.

Zastavili jsme přímo u hradu a hlavně před hospodou pod hradem. Jak se přesně jmenuje nevím. Dorazili jsme v pravý čas. Chvilku po nás přijelo plno jiných lidí a jen o chvíli se zpozdit, už bychom nesehnali místo. Vkt.

Podle jejich vyprávění šlapali **až** z Prahy ☺.

Mch.

Objednali jsme si jídlo a já jsem byl opět předmětem Hančina zájmu. Vlastně spíš rychlost, jakou jím. Tedy až když jsme dostali jídlo. Do té doby se o zábavu postaraly vosy, kterých tam bylo až trošku moc a také nějaký pomatenec, který pořád mlátil do nějakého starého plechu hned za zděným plotem hospody. Michal nejdřív jen tak plácnul, že to někdo vyklepává brnění a proto byl docela překvapený, když zjistil, že tomu tak skutečně je. Dotyčný snaživec se zřejmě snažil hodně, protože zvuky usilovného bušení do plechu byly po čase vystřídány zvuky řezání. Asi to vyklepal moc. Jako pověstný nýt ve filmu „Jáchyme, hod ho do stroje“. Jídlo postupně přinesli a já jsem tak mohl předvést, co jsem se již v oblasti stolování naučil. Kontroloval jsem se a snad to docela šlo. Ale pivo..... To pivo..... Plzeň. Dvanáctka. Když jsem si vzpomněl na včerejší močůvku...

Po obědě jsme šli koupit lístky na hrad. Já ne, mě to tolik nezajímalo. Před několika málo lety jsem tam byl a zase tak dobré to není. Nejbližší prohlídka byla až za 45 minut, tuším že ve dvě hodiny. Volný čas jsme zaplnili návštěvou cukrárny. Uběhlo to jako voda a pak jsem osiřel. Zůstal jsem v cukrárně a koupil si další pochutiny. Po chvíli, no, po dvou chvílích, se mi ostatní ukázali nahore na hradě a samozřejmě se pokoušeli mě fotit. Snad ty fotky moc nevyšly.

Hrad Okoř JE DOBYT!

Ale protože všechno musí jednou skončit, tak dospěla ke svému závěru i prohlídka zříceniny. Už jsme neotáleli a chystali se k odjezdu. Strávili jsme tu dost dlouhou dobu a už byl čas se přesunout do Prahy. Přes neuvěřitelně děravou cestu jsme se dostali zpátky na silnici, projeli okolo davů lidí, vyjeli z obce Okoř a na křižovatce se dali doleva, jak jinak než do

kopce. Na jeho vrcholu jsme ještě provedli krátkou sanitární zastávku a pokračovali dál. Cesta přes Noutenice do Velkých Přílep se odehrála bez zvláštních zážitků. Tedy určitě takových, které by mi v hlavě utkvěly měsíc do psaní této části zprávy... To je ale ostuda.

Vlastně ani ve Velkých Přílepech se nestalo nic zvláštního, jen jsme přešli křižovatku a pokračovali silnicí na Roztoky. Cesta je nám již známá, jen jsme jí jeli tentokrát nezvykle za světla. Nejeli jsme ale přímo do Roztok, asi proto, že Dig nemá tuhle cestu příliš v lásce. Ted po ní jedeme sice dolů, ale stejně. Takže jsme asi v polovině vzdálenosti do Roztok zahuli na Únětice. Tam, kde onehdy Tomáš zdržoval svým focením západu Slunce. Zajímavé je, že ta stejná cesta byla najednou nějak kratší a také méně nepříjemná. Že by to bylo zase tím, že tentokrát jedeme z kopce?

Již v Úněticích, v kopci před prudkou zatačkou doleva, kde byla asi docela správně omezená rychlost na 40 km/h jsem jel právě těch 40 km/h, možná snad dokonce slabě přes, již si to přesně nepamatuji. Co si ale pamatuji přesně je to, že i v téhle rychlosti mě nějaký závodník (rozuměj idiot) v bílé Oktávce musel předjet. Škoda, měl jsem na něj bliknout. V Úněticích jsme opustili komunikace podléhající zákonu o provozu na pozemních komunikacích, protože jsme jeli cyklostezkou skrz Tiché údolí. Tím jsme prosvištěli docela rychle až jsme se dostali na okraj Roztok. Opět jsem poukazoval na možnost jet normálně po silnici, ale Dig ne. Asi se v něm probudila dobrodružná povaha. Nebo chtěl zaprasit kola. Každopádně jsme si dali zase terénní vložku průjezdem po bahnitě stezce na okraji lesa. Až na jedno místo to ale nebylo tak hrozné. Jen konec mě překvapil dřevěným můstkem s prudkým nájezdem, který jsem už nezvládl. Michal to zpočátku ani nezkoušel a pokoušel se najít jinou cestu. Zřejmě ale bezúspěšně, protože se po dlouhé době objevil na stejné cestě, po které jsme jeli my.

Cesta do Prahy i s obvyklým nadšeným zahoukáním při vstupu na území hlavního města byla opět bez problémů. Já jsem se v Sedlci držel cyklostezky, protože jsem nevěděl, že po silnici již jet lze. No nic, tak jsem se z původního prvního místa přesunul na docela dobré místo čtvrté (ze čtyř ☺). Vlastně až do Holešovic byla cesta normální. Ve Stromovce jsme tentokrát nepotkali toho blázna v Subaru, jen o něco víc lidí. Okolo výstaviště a Sportovní haly (pardón, T-Mobile areny) jsme projeli taky docela normálně.

Zajímavé to začalo být právě až v těch Holešovicích. Dig se totiž pořád držel magistrály. Což o to. Okolo Vltavské to je jasné, přes Hlávkův most také jakžtakž. Jenže potom? To jsem ještě nejel. Pořád po magistrále, směrem k Muzeu. Pravda, jak to už tak našťestí bývá, měli jsme víceméně jeden pruh, i když jsme se drželi na jeho pravém okraji. Ale přesto to bylo zvláštní. Co si asi o nás mysleli motoristi? U Masaryková nádraží jsme ale z magistrály sjeli a napojili se tak na už známou cestu přes Bulhara a okolo VŠE na Vinohrady. Díky této trase jsem také konečně pochopil do té doby absurdní nastavení semaforů. Normálně se totiž stane, že při cestě zespoda stojíme na červenou a než dojedeme k dalšímu semaforu, před přejezdem tramvajů do Seifertovy ulice (no, asi nevíte, co myslím, ale to je jedno, hlavně že to vím já), tak pravidelně dostaneme zase červenou, takže se musíme před semaforem nějak divně scvrknout, abychom nepřekáželi autům, která dostanou zelenou zprava.. Ted jsem to nastavení ale pochopil. On je tady preferován výjezd z magistrály, asi aby se na ní zamezilo vzniku kolon. Nyní jsme v klidu projeli od výjezdu z magistrály přes další semafor.

No a co dál? Už fakt nic. Konečný oblíbený kopec, závěrečná chuťovka v parku, dojezd k domu a tahání kol na druhého patra. Bylo asi 17 hodin. To jde.... Vkt.

... a zasloužená Plznička nakonec ☺.

V oblíbené hospůdce...

Mch.

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	47,5	1763	57,7	16,3	11-27

Celková technická data:

Účast

Oficiálně přiznaná
kilometráž

Příště

Čtyři Danielovití...: Dig, Viktor, Hanka, a
Michal

189 km

Vymaštěná

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Budyně n. Ohří	Páleč
Holešovice	Libochovice	Zlonice
Roztoky	Hrad Hazmburk	Beřovice
Úholičky	Třebenice	Vítov
Kralupy n. Vlt	Posednice	Žižice
Velvar	Koštice	Zvoleněves
Straškov	Kamenná slunce	Zákolany
<u>Hora Říp</u>	Křesín	Okoř
Rovné	Peruc	Velké přílepy
Roudnice n. Labem	<u>Vrané</u>	Praha Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Plašan (Plš), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan, Vl. (Slp), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell´s Tour_{club} 2006
Dig & Vkt & Mch
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz